

De herfst is de voorbode.
Bomen die hun vruchten loslaten.
Bladeren die op de aarde vallen.
Wij, mensen, zijn eindig.
We staan allen voor de moeilijke opdracht om te leren loslaten.
Om afscheid te leren nemen.

Chrysanten wijzen ons de weg naar het kerkhof.
Het kerkhof doet ons de dood onder ogen zien.
Morgen zijn wij het die tot de aarde terugkeren.

De grafstenen blijven ons aanspreken: de naam van onze geliefden staat erin gebeiteld.
Geliefde overledenen blijven voor altijd in ons hart wonen.

Ach nee, het mag ons niet droevig stemmen.
Laten we aanvaarden.
Laten we elke dag dankbaar leven van de goedheid en de liefde, van het geluk van kleine dingen.

De heiligen zijn ons voorgegaan.
Ach nee, geen supermensen, geen volmaakte wezens, geen engelen.
Heiligen zijn mensen die de weg zijn gegaan van de graankorrel.
Mensen die oor en oog hadden voor anderen,
die met grote tederheid en zorg leefden voor hun naaste dichtbij en veraf.

Allerheiligen.
Het is uitgenodigd worden om te leven voor de liefde en de gerechtigheid.
Het is zijn zoals een chrysant: niet pronken met jezelf maar denken aan anderen.
Zo is het ook met Allerzielen.
Onze geliefde overledenen blijven gedenken.
Omdat ze voor ons zo kostbaar waren en dat blijven voor altijd: **allemaal schatten** en dit **voor altijd**.
Want liefde sterft niet, nooit.

Laten we tijd nemen voor de stille, intense verbondenheid in de dagen van Allerheiligen en Allerzielen.